Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 148 (10.531). Львів, вівторок 7. липня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМИНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає від 1—2 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Medice, cura te ipsum!

Стоїмо перед твердою, жорстокою дійсностю, перед невмолимими випадками. Зі всіх боків, на кождому кроці й у всіх ділянках нашого життя нема ні одного дня, який би не приніс для нас все нових ударів. Горе побідженим! Це все наслідки того, що ми програли нашу оружну війну. Донедавна ще добирались наші противники до нас в рукавичках, а тепер вже без пардону втопили бритву і приложили нам до горла. Вже зовсім явно на нашу згубу ухвалюється „закон про парцеляцію й кольонізацію", постановлено вже по феріях скасувати першу клясу українських гімназій у Львові, Перемишлі й Тернополі і злити її з першою клясою одної з місцевих польських гімназій, а останньо наказано українській перемиській гімназії приймати учеників тільки з 5 повітів: перемиського, ярославського, мостиського, добромильського і березівського. Скоро теж спреларується закон про громадське самоврядування, для нас, крайно шкідливий. Але що на цім всім не буде кінець — це певно.

Внаслідок цих все нових ударів є нас багато хвилювання, нарікань й докорів та пустомельства — а вже найменше холоднокровности і розумної плянової та зорганізованої праці. Medice, cura te ipsum! Холоднокровність в таких випадках є дуже вказана. Опускання рук та безрадність тут ні при чому. При тім не менше потрібна розумна плянова й зорганізована праця. На брак цеї ми віддавна грішили, тому й нині покутуємо за це. Ухвалювалося напр. „кресові закони", якими полишено Лемківщину й Холмщину, але чи крім українського посольського клюбу запротестував проти цього цілий край, кожда його місцевість? Скасовано напр. українську мову на почті, а на її місце введено польську, але чи край всіми своїми громадами підніс проти цього свій однодушний протест? Таких прикладів можемо навести без ліку. Та скаже тут може дехто: „ну і на що здадуться такі протести?" Тут власне і цілий сук справи. Протести або домагання можуть й ні нащо не здатися, але вони свідчать про нашу зорганізовану працю, в якій наша сила, і над якою наш противник не зміг би так легко перейти до дневного порядку. У нас цього, на жаль, багато людей, навіть і передових, не розуміє. А справа це преважна. Викажемо це на прикладі: Заказано напр. українській перемиській гімназії приймати учеників з инших повітів, крім пятьох. Так хотять мати вищі й найвищі власти в зрозумілих цілях. Але коли це є вже таким розпорядком, то українські батьки кождих пять повітів української території повинні безумовно жадати для себе української державної гімназії. Кажім, що Поляки її не дадуть. Але всеж таки таке домагання буде доказом зорганізованости наших повітів і розумної плянової нашої праці в кожнім випадку, що зуміємо виконати навіть и такий спосіб, що і колиб навіть відмовлено нам дати нові українські державні гімназії на кожних пять українських повітів, то все таки зможемо принайменше добитись приватних гімназій для них. І тут нехай собі кожний добре затямить, що коли не потрафимо оборонити чи здобути для себе української гімназії внаслідок нашої незорганізованости й браку холоднокровности та розумної плянової праці, то очевидно потрафимо оборонити, тим більше ще здобути своєї державности. Хто не вміє вести кооперативи, говорив один чужий політик, той не потрафить вести і держави.

Гімназія, читальня, земля ітд. це не ціль, але тільки способи до цілі, які свідчать про те, що є найважнійше — про зорганізованість й розумну плянову працю у всіх випадках даного громадянства, якими воно в силі осягнути свою справжню ціль. Це є таке ясне, що для кождого розумного чоловіка нема пощо розводитися. Але у нас, на жаль, нема ще належного розуміння цього. Тому ми під оглядом нашої зорганізованости стоїмо дуже кепсько, а наш противник знаючи про це, тимбільше ударяє на нас. Бо, як сказав безсмертний Монтеск'є, народами володіється через їх слабі сторони. Самообманом є хвилевий протест, як це було в Перемишлі, коли перенесено український дівочий семинар до будинку польського дівочого семинара, — а відтак дано спокій. Таких самообманів було в нас більше. А щож можна тут більше зробити? — спитає дехто. На те відповімо, що можна зробити дуже багато, тільки треба робити зорганізовано. Але коли напр. батьки дітей мовчать, як дівчата вертають зимою пізним вечером зі школи, до того ще й провоковані ріжними „батярами" — то трудно. Нашим одиноким виходом є зорганізованість і розумна плянова праця в кождім повіті, в кождій громаді. Як що поставимо справу так, то з нами і в найкритичнійших хвилях не буде так зле, щоб ми не могли себе оборонити. Але коли буде так, як тепер, то з нами буде дуже кепсько.

Отже, хто має допильнувати нашої справи? Ми всі. І ми всі є винні, що ми дотепер доволі незорганізовані. Замість багато говорити та виписувати ріжні рецепти на теперішну недугу чи то цілого громадянства, чи поодиноких його членів, краще буде, коли ми всі закотимо рукави і будемо працювати розумно, пляново й зорганізовано. Medice, cura te ipsum! Зачинаймо кождий від себе, що хто зробив в тім напрямі, а що занедбав, і зараз старатися направити, що було зле. Так робім віднині кождий, так робім всі, бо лише так зможемо опертися всім ударам. Мабуть не треба додавати, що кождий освічений чоловік повинен в тому напрямі проявити як найбільше ініціятиви.

На всі удари відповімо розумною плановою й зорганізованою працею. Це є одинокий спосіб проти ударів, а також і одинокий засіб до осягнення нашої цілі. Не инакше.

М. В-ець.

За польськими плечима.

„Малопольські" Датани й Авірони провокують і погрожують.

Як довго йшли таємні жидівсько-польські переговори, як довго йшли ґешефтярські торги і маклерські коншахти, „малопольські" Датани й Авірони на всі наші замітки, закиди і докори мали одну-одиноку відповідь: глуху мовчанку. Заулковий „герой нашого часу", новітний Юда із Каріоту, пос. Райх навіть декларативно заповів, що збереже смертельну мовчанку. Та це тривало тільки так довго, як довго п. Райх лякався, що коншахти можуть скінчитися нічим. Колиж пакт завершено серед обопільних радісних вигуків, коли прийшло до його „ратифікації", „малопольська" безхарактерна жидівська буржуазія почала пиндючитися, бо почула за собою плечі п. Ст. Грабского, М. Пружиньского, старостів, поліцаїв

Іззa плота польської реакції „малопольські" цуцики починають підносити великий галас і крик, підтримуючи свою провокацію погрозами. „Малопольський" асимілярторський орган „Хвіля" (в ч. 2263 з 5-го цм.), подаючи наш огляд української преси з приводу жидівсько-польських коншахтів, називає це вже в самому титулі „Погромницька агітація української преси". Ми вже раз інтерпретували своєрідне розуміння у деяких Жидів „антисемітизму". Коли придержати за руку злодія-кишенковця, який є Жидом, замісць того, щоби до витягненого портфелю додати йому ще й похвальне свідоцтво його громадянських чеснот, то це очевидно кваліфікується „малопольськими" псевдосіоністичними діячами — як ярий „антисемітизм". Так само, коли українська преса, бачучи зраду вибраних поліцією теперішніх жидівських послів, зриває заслону з фальшивих пророків і в правдивому світлі представляє їхні „етичні" вчинки, то це — очевидно — є нічим инше, тільки „погромницька агітація". Таке трактування справи „малопольськими" Датанами й Авіронами є звичайною провокацією. Можемо впевнити п. Райхів і його поддажну ґвардію, що нам навіть не сниться жидівські погроми. Про це дуже добре знає жидівська маса. Ми маємо инші, наскрізь моральні й оправдані та самими Жидами виправдані способи і засоби, щоби їх „винагородити" за зраду. Пригадуємо їм, що за листопадові події 1918 р. Жиди довгий час бойкотували Поляків, за Штайґера бойкотували польський театр і т. п. Чомуж жидівськими прийомами, ще недавно приноровлюваними до Поляків, не мають покористуватися Українці у відношенні до Жидів — тим більше, що на збірному організмі українського народу насіла груба верства кривд і ран, завданих підступно „польськими" й „малопольськими" Жидами. Нашим правом, нашим святим обовязком є боронитися перед здвоєною екстермінацією. І тут нічого не поможе „урядова" заборона бойкоту, бо ледве чи польський поліцай схоче і зможе примусити нашого селянина, щоби він у виміні продуктів села за витвори міста неминуче користувався жидівським посередником. Та цей алярм про „погромницьку агітацію" є дуже симптоматичний і характеристичний. Видно, що згідно з явними й тайними точками пакту, „малопольські реальні політики" починають виповнювати взяті на себе зобовязання і представляти нас „погромщиками". Не страшний нам цей крик і з рівноваги не виведуть нас райхівські провокації, та всетаки годиться затямити ці нові камінчики кидані на нас ізза польського плота.

В тому самому числі асиміляторської „Хвілі" виступив з передовицею сен. д-р Вурцель, в якій полемізує з „Ділом". Та полеміка розвивається в тому напрямку, що про дотеперішню поведінку жидівсько-„малопольських" керманичів не згадується ані одним словом. Нашу критику райхівсько-розмаринівської політики називає він негативною. Жиди не повинні кричати, не повинні нікому входити в дорогу, нікому заваджати, нікому жалітися, нікому забирати місця, „словом не їсти, не пити, не віддихати, не бути — не жити". Ні, пане сенаторе, навпаки — ми хочемо, щоби Жиди кричали, жалілися, щоби їли, пили, взагалі жили, а все те можна осягнути в боротьбі за здійснення конституції, яка є основним правом всіх громадян, що сповнюють свої обовязки супроти держави, платять податки, дають рекрута і т. и. Так, за здійснення конституції треба кричати, жалітися й боротися за неї і за міжнародні постанови про права т. зв. національних меншостей. Це є позитивна програма діяльности, а не негативна. Але ми не хочемо, щоби жидівські переговірники по-

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 492/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo" Nr. 144 (10.451) z dnia 2. lipca 1925. w artykułach następujących: 1) „Stychijna katastrofa" w ustępach między słowami: a) peklo na zemli... a: A położennia, b) domahatysia dopomohy... a: I tomu ukrainśkych, c) wydatnoji zapomohy... a: Treba szukaty. 2) „Policejśka buta" w ystępie po słowach: je daže charakterystycznyj... do końca tego artykułu. 3) „Ternopilszczyna" w ustępach między słowami: a) żyttia widdały... a: Miscewa rada. b) dozwołu ministerstwa... a: na orykinci nie zawiera znamiona ad 1) i 3) a) zbrodni z § 65 a) ustawy karnej, ad 2) i 3) b) występku z § 300 ustawy karnej uznał dokonaną w dniu 1. lipca 1925 konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 r. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. ?. Lwów dnia 2. lipca 1925 r.

Hawel.

плечима инших народів забігали в зaулки польської реакції, щоби вони рішали про характер сучасної польської держави в напрямі її „єдинонаціональности", щоби вони були завадою в боротьбі і змаганнях инших народів, щоби вони нашими руками і нашими мандатами здобували собі привілеї на нашій національній території, щоби вони ставали в ряди наших противників і ворогів. Так, ми не хочемо, щоби Жиди, які століттями живилися нашим добром, які в нашій боротьбі на протязі довгих століть відіграли сумну ролю, щоби вони виходили на окопи і поборювали наші національні аспірації. Жиди, як атериторіяльна нація, мусять в добі права нації акомодуватися до тієї більшости, серед якої і з якої вони живуть. Инакше мусять бути уважані ворогами тієї більшости і мусять бути поборювані. І тут нічого не поможе крик проти тих, які в дану хвилю є слабші, нічого не поможуть провокації про „антисемітизм" і „погромницьку агітацію".

Маючи в кишені пакт з Поляками і переходячи після довершеної зради на упривілеєне становище, „малопольські" Датани й Авірони устами п. сен. Вурцеля починають ще й погрожувати:

Чи справді є корисним для української національної справи насильно зараховувати до категорії „ворогів" жидівський нарід, який справді є розпорошений, але зрештою шісьнайцятиміліоновий і не зовсім без значіння на світі? Жиди не є ворогами українського народу. Не є ними, хоч на найсумнійших картах жидівської історії аж надто багато українських прізвищ записалося кровавими буквами. Бо Жиди ніколи не ґенералізують провин одиниць. Одначе, колиб хрестоносний похід, з яким тепер виступають українські політики в своїй пресі неправдиво і безвідставно, мав дійсно осягнути проектований наслідок, то чи це поможе українській справі? В політичному житті не є мудрою річю в когось вмовляти „ворожість". Так само не є „політичним" — бити з гніву наосліп і без мети направо і наліво. Український нарід може справді зробити живучим між ним Жидам багато шкоди, так — як то може зробити „своїм" Жидам кожний нарід. Що це не є річю безоглядно корисною; починають розуміти навіть ті народи, що не потребують боротися за здійснення своїх аспірацій".

Очевидно, як жидівсько-польський пакт спирається якраз на поборюванні українських національних аспірацій внутрі і на міжнародній арені, то тут зовсім не приходиться говорити про значіння 16 ти міліонового жидівського народу. П. сен. Вурцель згадує про історію, якщо йому приємно говорити на ці теми, то в нас мається невичерпаний матеріял. Що багато українських прізвищ кріваво записалося в жидівській історії, — не перечимо. Але Жиди — на жаль — в нашій історії записалися не поодинокими прізвищами, але масово. Зрештою, чому п. Вурцель говорить про наслідки, а не згадує про причини. Та кров не спадає на український нарід, тільки на таких „реальних політиків", як п. Райх, Розмарін, Вурцель і ин. Ми теж не ґенералізуємо провин одиниць, конштахтів п. Райха і тов. не хотілиб перекидати на весь жидівський нарід, але хочемо чути голос того народу, хочемо знати, чи той нарід ідентифікує себе з „реальними політиками", чи згідно з дійсністю вважає їх, — так, як ми, — узурпаторами, безправними посідачами українських мандатів, які не є його представниками. А коли його голосу не почуємо, то не маємо иншого виходу, як боронитися перед загладою, бо „хто не з нами, той проти нас".

* * *

Зазнайомившись з політичною формулою Жидівського Кола з нагоди польсько-жидівської угоди, український клюб видав таку резолюцію:

Український клюб дав до цього часу численні докази, що ставився дуже обережно до справи польсько-жидівської угоди. Маючи певність, що самостійна жидівська політика не може йти в напрямі знищення територіяльних змагань національних меншостей, Український Клюб увесь час переговорів між Жидівським Колом і польським урядом зберігав як найдальше йдучу стриманість.

Одначе Жидівське Коло, даючи обіцянку стояти на ґрунті ненарушности польських кордонів і оборони польської великодержавницької політики, яка у відношенню до українського народу мала завсіди характер екстермінації, вийшло поза рямці оборони національних інтересів жидівського населення і зайняло супроти українського народу, що творить більшість на своїх землях, вороже становище, тому, що воно бє в його життєві інтереси.

З прикрістю стверджуючи цей факт, Український Клюб, згідно з цим, займе на майбутнє відповідне становище супроти Жидівського Кола.

Парцеляція й осадництво.

Загальна дебата в соймі над основами тзв. земельної реформи.

(Докінчення.)

Посол Тарашкевич (Білоруська Громада). Не перший це раз відіграє соймова комедію п. назвою „рільна реформа", але вистава тої комедії є нинраз гірша. В 1919 і 1920 р. штуку відіграно знаменито. Хлопам обіцяли зробити революцію без революції, переворот без знасилування навіть тзв. правопорядку. Хлоп чекає вже пятий рік на землю і починає нетерпеливитися особливо на „кресах", отже нині сойм знов береться до цього видовища. Польська лівиця вратувала стан посідання обшарників — і то ціла лівиця від ППС. аж до Вітоса. Правиця повинна Вітосові вибудувати памятник. (Вітос: Може вони це зроблять — вони вдячні люде!) Результатом тої рільної реформи буде побільшення кляси збогачених хлопів, кляси кулаків. Метою закону є кольонізація. У цілому соймі та в цілій польській суспільности, крім комуністів, нема партії, якаб не поділювала кольонізаційних гонів і кольонізаційних тенденцій. Така реформа, яку має ввести в життя предложений закон не задоволить нікого. Вона роздражнить і зреволюціонізує „креси". Не буде вдоволений і польський хлоп, бо дістане тільки охлапи. Щойно коли хлоп і робітник візьме у свої руки владу, тоді ця справа буде розвязана корисно. Тому бесідник ставить внесок на відкинення того закону.

Посол Плюцінські (Звйонзек людово-народови). Парцеляція на Заході (Познанщина) мусить мати ту ціль, щоби землі, які належали колись до польського народу (так само як на кресах до українського! — Ред.) знов вернули в його руки (на сході в руки українського народу! — Ред.) і щоби той нарід сповняв там своє історичне завдання. А там тим скорішою є там парцеляція, чим більше нам квестіонується право на ту землю. Там не маємо до страчення ні місяця ні тижня. Треба там негайно приступити до правної, опертої на конституції парцеляції. Тому не будемо ставити ніяких перешкод тому законові, приймемо його і піддержимо, але з вимогою узгіднення її зі засадами конституції. Конституція в арт. 99 передбачує примусовий викуп конечних і потрібних. Домагаємося також поминення 98 арт. тої конституції, на основі якого ніякий закон не може замикати громадянинові права до покористування в разі потреби судом, якщо чує себе покривдженим. Домагаємося ще й поминення тої точки 99 артикулу, де сказано про безприкметникове відшкодування.

Пос. Сапойда (Визволене) виголосив довшу промову, в якій полемізував переважно з правицею. Він доказував, що в Польщі найважнішою є справа годівельної продукції, а не збіжевої. Каже, що коли ходило про вивласнення селян у всяких цілях, то тоді для правиці це вивласнення було згідне з конституцією, а коли тепер мова про вивласнення обшарників, то правиця підносить крик. Рука в руку борються проти земельної реформи Жиди, група Дубановича, Воєвудзкого, Строньского і взагалі всі обшарники усіх країв лучаться та подають собі руки до боротьби зі селянством.

Коли всюди доконано реформи, то і в Польщі вона мусить бути переведена. (Дубанович: Чим ви ріжнитеся від большевиків). Тим, чим ви від мене. Пест боячися політичної конкуренції „Визволєнє" порозуміваться тільки з правицею. Пани з Австрії вислугувалися виключно для ордерів. (Строньскі: найбільше ордерів має Домбскі!) Але за заслуги для Польщі і лише такий ідіот як ви не може цього зрозуміти. Далі боронить проекту земельної реформи, яке предкладає „Визволєнє".

Пос. Маліновскі (ППС) каже, що земля потрібна державі для рільної реформи, повинна бути роздана селянам без викупу. Не тому, щоби переслідувати обшарників, а тому, що цього вимагають державні необхідности. Посли Строньскі і Бітнер обраховували, що те, що обшарники дістануть за землю, виносить ледви 20 прц. вартости. Чи та жалостива потрібна обшарникам для щастя? Чи не краще було би зректися цілком винагороди, за що обшарники зискали би добре імя патріотів. Бесідник зголошує новий артикул в тому дусі, що приватні земельні рухомости віддається добровільно в руки державного скарбу як задар...

ПРОФ. ІВАН ОГІЄНКО. 4)

Рідна традиція і мова.

Про правопис та вимову чужих слів.

(Докінчення.)

Другою необхідною підставою при творенні своїх форм чужих слів має бути додержання рідної традиції. Ми все біджаємось, — в якій формі вживати чужих слів, забуваючи орієнтуватися на свою власну традицію. Наша літературна традиція по памятках розпочинається з XI-го віку, — і в цих старих наших памятках береться й певна відповідь, в якій саме формі вживати нам чужих слів. Сама душа українського народу там, у тих красномовних свідках тисячлітньої нашої культури. Відвертаючись від цеї рідної споконвічної традиції, ми втрачаємо всякий грунт під своїми ногами. Отже, говорячи про форму якогось позиченого слова, все мусимо вглянутись, як його чи спорідненого слова вживалося в нас уже вдавнину, а це й буде найпевнішою основою для найкращого вирішення того чи іншого питання про чуже слово. Скажемо, коли ми споконвіку все писали. Амвросій, Ірина, ефир, то якаж рація міняти ці споконвічні свої форми на латино-польські Амбрози, Ірена, етер? Коли ми ще з початку своєї літературної мови чужі звуки *g, l, i* все передавали через *г, л, и* і писали гигант, митрополит, Платон, то чому тепер я повинен на все те махнути рукою й писати та вимовляти: ґіґант, мітрополіт, Плятон?

Ось ці два принципи я й кладу в основу свого вирішення справи про форму чужих слів і про їх правопис. Чи добре це я роблю, чи зле, це звичайно справа строго наукового обміну думок, а не такої легенької демагогичної псевдокритики, з якою накинувся на мене в „Учителі" Високоповажаний В. Домбровський. За свої щирі думки, може не подібні до думок інших осіб чи може комусь і не смачні, я все таки заслуговував би бодай чемнішого тону й відношення до себе. І чому треба думати, що коли хтось інакше, ніж я, думає про якусь там справу, то вже він і помиляється? Наука вимагає шанувати чужу думку.

Говорячи про чужі слова, звичайно не доводиться забувати, що вони заходили до нас у ріжний час і від ріжних народів, часом від ріжних говорів одного народу, і тому не можна оглядатися на теперішню вимову цього слова у свого народу; скажемо, слово *клейстер* (так вимовляє вся Велика Україна) ми позичили з *ей*, а не *ай* ще тоді, коли самі німці вимовляли своє *ei* як *ей*. Не доводиться забувати також і того, що послідовних, строго додержаних законів позичання чужих слів не має ані одна мова в світі, бо ці позички робляться ріжного часу, при ріжних обставинах, часом від говорів з ріжною вимовою. Про чужі слова постійно сперечалися, і рідко коли знаходилося двоє вчених, щоби цілком погодилися в цих справах; цим я пояснюю і той гострий тон критики, з яким кидаються на людину іншої думки. Але все це тільки ще більше підкреслює вагу тих двох принципів позичання чужих слів, принципів цілком обєктивних, які я вище виставив і які я провів в своїм „Українськім стилістичнім словнику".

Чужі слова в мові звичайно діляться на дві групи: 1) слова зовсім вже засвоєні в мові, т. зв. Lehnwörter, та 2) слова в мові ще не засвоєні, Fremdwörter*). На основі цього поділу у нас звичайно розріжняють вимову й правопис чужих слів. Так раніще робив і я. Скажемо, в словах групи Lehnwörter звичайно вимовляємо й пишемо *л, г, и* (Платон, Гарасим, митрополит), а в Fremdwörter *ль, ґ, і* (кляса, ґеольоґія, міністр). Але цього поділу для вимови, та особливо для правопису я приняти не можу, бо він заводить мене до найріжніщих суперечностей та непослідовностей. Скажемо, деж границя між Lehnwörter та Fremdwörter? Які саме слова обєктивно віднести до одної групи, а які до другої? Взагалі, де тут обєктивний критерій? Скажемо, чи слова: „библія, Платон" не давні в нас? А між тим часто пишуть „біблія", а в Галичині — Плятон. Чи слово „директор" таке старе, що пишуть його не *ді*, й *ди*? Чи може, слідом за польським правописом, треба вважати й на свою вимову деяких звуків? Отже тут маємо досить непослідовностей.

Ті головні два принципи позичання чужих слів, що я їх оце виставляю: українизація цих слів та збереження рідної традиції, ці два принципи не взяв я абстрактно, але їх підказала мені сама історія української мови. Ці два принципи сама мова наша (головно народня, на якій мусить основуватися й література) дуже міцно й послідовно зберігає. Позичивши чуже слово, нарід з плином часу обовязково українизує його. Нарід має свою послідовну систему цього позичання і з плином віків не зачає її. Нарід каже: „Софія, Платон, митрополит, Химка", і не приймає латино-польських новотворів: Зофія, Плятон, мітрополіт, хемія і т. п.

Таким чином в українській літературній мові ми часто маємо дві форми чужих слів: форму, що панує на Великій Україні і що має за собою певну рідну традицію, і форму галицьку, частіше без цієї традиції. Якої форми ліпше триматися, — нехай собі вирішить сам читач, пильно розваживши все те, що я тут кажу, а також, що я сказав в двох своїх працях: „Український стилістичний словник" та „Чистота й правильність української мови". Коли я дуже й помиляюся (бессерв...), то всеж таки думки мої заслуговують спокійного розважання та чемного тону.

—

*) Докладніще про ці назви див. в моїй праці: „Иноземные элементы въ русскомъ языкѣ", Київ, 1915 р.

в 3 роки жертвенности польського повіт... для вільної Польщі. Це спонукає ... по половини та позбавить ... партії ... для боротьби. Все ... до ... не радо на те годи... від ... працю.

Посол Пляста реагуючи на закиди Кемпка, заявив, що 1921 р. ... не ... на нього як на голову головного ... земського, щоби він натискав на ... Товариство в тому ... Апарцельоване Товариство ... продало Пльоті 100 моргів, щоби ... поле в Березяниці. Правдою є, що це товариство пропонувало йому сам 200 моргів до набуття по знижених ... під умовою, що не буде реагувати ... осадників. Та Пльота ... пропозиції не приняв. Останім промовляв у загальній дискусії посол Поплавскі (Визволєнє). Безсумнівним правом соймy є коригувати праці комісії в кождому випадку і в усякій стадії. Комісія, як відомо, мала перед собою два проєкти: урядовий проєкт і проєкт „Визволєня" і вибрала за підставу проєкт урядовий. Ніщо не стоїть на перешкоді, щоби сойм скорригував той ... Знаю, що деякі члени президії сойму вважають, що голосування в часі другого читання неможливе. Думаю, що коли арт. 16 допускає, що вимково ... арт. 1. може бути допущена дискусія над основами проєкту, то тим самим допускає він також голосування над тими основами, бож не може в соймі відбуватися дискусія з позбавленням можности вирішення. Другий закид є той, що у випадку ухвали, сойм принявши инший проєкт, мусів би його відіслати до комісії. Та це ... Згідно з думкою арт. 18 соймового регулявіну сойм може ... переведення негайної дискусії без відсилання до комісії, а хіба всі посли, що інтересуються земельною реформою пізнали вже обидва проєкти. Саме голосування над 1. артикулом в ... випадку є без значіння, бо в обох проєктах перші артикули рівнозвучні. Тому ставлю внесок: сойм приймає за підставу до дискусії спеціяльної проєкт закону про виконання земельної реформи, предложеного „Визволєнєм".

По цьому формальному внеску, над яким не прийшло навіть до голосовання, почалася спеціяльна дискусія.

Стихійна катастрофа.

Повінь і голод.

Внесок послів Українського Клюбу в справі необхідности негайної допомоги з боку держави для населення, що потерпіло наслідком катастрофи зливів у повітах: Самбір, Старий Самбір, Дрогобич, Стрий, Долина, Калуш, Богородчани, Станиславів і инші у Східній Галичині.

Безперервні зливи і дощі на протязі кількох тижнів спричинили нечувані виливи рік, особливо у карпатському підгірю. Зливи піднесли рівень рік на 5 метрів. Дністер зі своїми доплнвами і Сян не вмістили маси води у своїх річищах та виступили з берегів. Вода залила береги з луками, полями та городами на великому просторі. Маса води робить враження шаліючих морських хвиль, які несуть будівельний матеріял, покрівлі селянських хат, коров, коней, свиней, а часто і людей. Всі врожаї занесені намулом. Нема мови про те, щоби вдалось перед уступленням води забрати щонебудь з тої землі: ні сіна, ні городовини, ні хліба, ні паші для худоби. Цілі села залиті водою, деякі відрізані від світа до тої міри, що комунікація відбувається човнами. Кільканадцять людей втопилося у филях грізної стихії.

Якщо навіть населення малось би заможно перед катастрофою, то по катастрофі не могло би ніяк без посторонньої допомоги прийти до себе. А щож казати про те населення Східної Галичини, яка вже перед тим була діткнута великим неврожаєм і голодувала. В таких умовинах населення, що мучиться від ряду місяців у голоді, у страшній нужді — ніяк не дасть собі ради. Не дасть собі ради зараз — не дасть собі її і на протязі цілого найближчого року. Не може бути навіть мови про збір якихнебудь плодів з тих замулених і залятих піль. Після року неврожаю впало на населення нове нещастя. Ніякі зусилля суспільности не в силі врятувати населення від неминучої загляди. Обовязком уряду є прийти негайно зі значною допомогою для того населення. Супроти всього покищо нижче підписані вносять: Високий сойм зволить рішити: Взивається уряд до негайної допомоги і то значної допомоги для населення, яке впало жертвою стихійних виливів при кінці червня та в перших днях липня 1925 р.

З Комітету Допомоги Голодному Селу одержуємо такі звістки:

Відгомін голодової катастрофи в европейській пресі.

Віденська „Арбайтерцайтунг" з 21/6. помістила інформаційну статтю свойого львівського кореспондента про стан голодової катастрофи та про ратункову акцію Краєвого Комітету Допомоги Голодному Селу. Автор підкреслює, що голод не є виключно наслідком минулорічного недороду, головною причиною його політика істнуючої тут влади.

„Райхспост" з 18/6. помістила інформаційну замітку про голод.

Наслідки повіні в Рудеччині.

В рудецькім повіті повінь знищила всі луки і збіжжя в громадах: Дololів, Черхнів, Коропуж, Ловчиці, Новосілки госп. Болозів, Острів, Конюшки. В деяких селах вода 1 метр над поверхнею знищила бульбу і збіжжя так, що голодуючі стратили надію на нову картофлю.

По широкому світі.

Німеччина у відповіді на французьку ноту має відкинути пропозиції, які виходять поза межі її домагань, але одночасно висловити бажання, щоби продовжувати переговори про гарантійний пакт і скликати міжнародню конференцію.

Анґлія невдоволена заворушеннями в Китаю, в яких добачує руку СРСР., натякає на можливість зірвання з цим урядом диплоиатичних зносин.

Новий большевицький уряд утворився в полудневому Китаю, на чолі з Вигуомином.

У Каліфорнії лякаються продовження землетрусу, якого жертви дійшли покищо до кількохсот осіб і до казкової суми долярів.

Турецький уряд повісив прилюдно в Константинополі провідника курдського повстання Шейха Саїда і його 46 товаришів.

Найвища судова Палата в Москві засудила трьох німецьких студентів, обвинувачених у шпигунстві, на смерть. Відклику нема, засуджені можуть лише звернутись з покликом до Центр. Викон. Ком. СРСР.

У Колюмбії вибух вулькан Салєрає, заливши лявою околицю.

Нова Українка в новій хаті.

Саме появилося у Львові 2. ч. жіночого місячника „Нова Хата". Мета редакції „Нової Хати" дати в своїм місячнику те, для чого в инших народів, котрі люблять читати й уважають своїм обовязком підпирати морально й матеріяльно свою пресу, або додаються додатки до ілюстрованих тижневиків чи двотижневиків або видаються окремі видання, подібні, як „Нова Хата".

Завданням „Нової Хати" надати хаті Українця український вигляд і пропагувати жіночий промисл у тім напрямку, щоб загально-европейські здобутки з цього поля приложити до українських потреб і створити нові, українські варстати на цім полі в дусі української культури.

Не може бути й сумніву про доцільність такого видавництва, як „Нова Хата". Тому — тим більше що воно появилося в недогіднім для всяких видавництв в літнім часі — українське жіноцтво й громадянство взагалі дало би дуже сумний доказ зрозуміння своїх живучих потреб, колиб масово не підперло корисного видавництва.

І висловлюючи бажання, щоб жіночий орган дістався в руки кождої інтелігентної жінки, хочу підкреслити пекучу потребу, щоб українському зовнішньому виглядові хати Українця товаришив нерозлучно її український внутрішній вигляд.

На оборонних становищах мусить стати усе, що називає себе Українцями, всі мущини й усі жінки.

І тут роля нової Українки може записатися найкращими буквами в нашій будучій історії. Нова Українка може від „Нової Хати" завести західню вітку українського народу до справжньої своєї нової хати

що він наступив наслідком того, що ми мали дуже мало справжніх предтеч будучої нової Українки. Школа була подвійно чужа — австрійська й польська; побіч сякої такої скількости позитивних вісток наша молодь черпала в них багато ідей, які не було кому паралізувати в дома. Одна з течійок затроїла наш організм фальшивим аристократизмом, наслідком чого українські так звані освічені верстви в своїй величезній більшости відчужені від селянства й робітництва, головної основи нашого народу. Наслідком того також ми опинилися сьогодні серед безприкладного безладдя й безхліба на визначні одиниці, бо комуж було й розвинути думку, ініціятиву, посвяту — ще до того в українськім національнім дусі.

Не треба себе дурити, що під чужою державою всякі школи будуть дійсно українськими. Ріжниця між школами з українською й польською мовою є й буде тільки та, що одні подаватимуть нашій молоді в польській, а другі в українській мові.

І шукаючи рятунку голов нашої молоді (хочби фальшуванням історичної правди тощо), доходимо до найпевнійшого й найуспішнійшого протиділання в українській хаті з боку тих, що завсіди найближче стоять коло дітей, з боку матерей. Хоча тут і там сповнить цю ролю й батько, одначе в правилі належатиме це до матери чи з огляду на постійні зайняття батька, чи на його трусливість перед урядом, чи що подібне.

Питання типу нової Українки це для західної вітки нашого народу питання життя й смерти. Зродитися він мусить якнайшвидше та якнайгустійше розростися. Помогти витворенню й поширенню типу нової Українки повинна українська жіноча середня школа під проводом і наглядом УПТ. Забиваннє голови грекою й латиною, потрібними тільки для таких спеціяльних дисциплін, як медицина або фільософія, треба заступати в них докладним пізнанням своєї історії, мови, літератури, культури й инших необхідних відомостей світового знання.

Наливати добром серця синів і доньок та протиділати їди-отруті, звідкиб вона ні вгризалася в їх серця, цей обовязок один із найважнійших і найпочеснійших нової Українки, але не одинокий. Не місце в оцих нашвидку кинених словах спинятися ширше ні над піднесеним тут обовязком нової Українки, ні тим більше розводитися над иншими — не претендую й не маю часу вичерпувати на цім полі нашу пресу й покликані чинники. Але коли загально нарисований тут обовязок нової Українки зроджує якнайкращі плоди у вільних народів, то щож говорити про західну вітку українського народу й почесну ролю української жінки в таких обставинах? ! І певно серед нових Українок не таким рідким буде, як тепер, тип орлиці-матері, що викохає сина-орла,

„Раз налите добром серце ввік не охолоне" — закріпив цю правду в своїх поезіях Шевченко. І можна навести велику масу прикладів, як у пізніших етапах виховання підпадав хлопець і юнак під найріжнороднійші впливи, але сильний вплив люблячої матері переміг усякі шкідливі складники пізніших впливів на молоду душу. На високих і тривких вартостях оперта внутрішня українська хата-родина стане останнім із оборонних становищ

А заки прийде найблизший етап, обовязком теперішньої Українки, жінки, сестри й знайомої, збудити з ганебного сну свого чоловіка, брата та знайомого, розбурхати його сплячого, розохотити байдужого, піднести знеславленого, випростувати зігненого, навернути визнавця чужої віри й чужого бога, усунути на бік від нашого життя здеморалізованого якимись інтендантськими, нафтовими чи иншими спекуляціями і т. д. і т. д.

В інтересі добра своїх синів і доньок уже в найближчій будучині українська жінка повинна стати до праці поруч із тією дрібно малою частиною нашої інтелігенції, котра не опустило ще своїх рук у роботі. Наше завтра в наших власних руках так, як доля вашого органу „Нова Хата" лежить у ваших руках, українські жінки. Це перший пробний етап на вашім шляху до створення типу нової Українки. М. В-н.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Анґлія зірвала дипльоматичні стосунки з Совітами.

„Таймс" доносить, що англійський уряд постановив зірвати стосунки з сов. урядом з поводу антианглійського руху, пропаґованого в Китаї Москвою.

Криваві бої в Китаї.

Китайські жовніри приступили в околиці Шапай до формальної воєнної акції, будуючи окопи навколо міжнародного терену. В боях коло европ. дільниці в Кантоні забито і ранено 100 Китайців.

Наради II. інтернаціоналу.

Мають відбутися наради льондонського виконавчого виділу II Інтернаціоналу з таким порядком дневним: гарантійний пакт, ситуація в Мароко, події в Китаю. Англ. робітнича партія ухвалила резолюцію, в якій взивається уряд до заініціювання міжнародної конференції для урегульовання справ в Китаю

ВІДГУКИ ДНЯ.

Вакації.

Прийшли вкінці довгожидані, в снах вимріяні — вакаційні місяці. Довгожадані зими і вимріяні всіми, хоч не кождий однаково їх переведе і скористає з них.

Найліпше переведуть їх розсівачі знашої, середньої і висшої освіти та їх вихованки, до виленських матуристів включно. Їх двомісячний відпочинок загарантований ще власться Пятничижем і ніхто не може їм у цьому перешкодити. Вимок творить покищо перемиська гімназія, в якій учителям і учеником не дає спочити львівська кураторія.

Найгірше переведуть вакації українські поети і жителі тюрем. Перші не мають зашо, другі не мають як, хоч одним і другим свіже повітря конечне.

Та як би там воно не було, вакації прийшли, і з тим треба рахуватися, як з польсько-жидівською угодою. З огляду на те, хочу подати кілька практичних порад відносно виїзду на вакації і їх вихіснування.

Вакації, як вже сама назва вказує, це час відпочинку, неробства і лінивства.

Щоби їх сяк так перевести, найліпше махати на село, до родини. В тій цілі треба заздалегідь написати до рідні і повідомити про приїзд. За пару днів прийде напевно сердечне і щире запрошення з таким post scriptum: „Ще раз просимо дуже приїздіть усі цілою хатою. Не робіть собі багато з того, що в нашім селі п л я м и с т и й т и ф і люде вмирають як м у х и. Був також один випадок а з і й с ь к о ї х о л е р и, але покищо вона не поширюється. В сусіднім селі мала бути ч у м а, та це ще не стверджене. Приїздждайте, якось собі дамо раду!" (Підчеркнення автора листу).

Повисшої дописки не треба брати собі так дуже до серця і спакувавши манатки їхати без надуми, бо за два-три дні прийде другий лист з повідомленням про шкарлятину, кір, чорну віспу і дифтерію.

Колиж хто не має рідні на селі, повинен згодиться виїхати до українських літниц: Зелемянки, Гребенова, Ямної чи Підлютого... на борг. Це вже менша приємність, бо властики літниц домагаються деколи звороту видатків, але ради піддержування рідного промислу можна на це рішитися.

На випадок, колиб там не було місця, старатися дістатись до польських пансіонів, очевидно за заплатою згори. Про якінебудь полекші тут нема мови, бо це справа з чужими людьми, які не мають обовязку нас піддержувати.

Коли вже хто має одно з трьох висше подавих місць запевнене, справа з виїздом на вакації не представляє трудношів. Карти ідентичности, метрики хресту, шлюбу, свідоцтва моральности і тим подібні конечности, потрібні в конституційній державі, взяти обовязково зі собою, бо і без того можна дістатися до кримінулу. Крім того, з огляду на пацифікацію країни, не зашкодить виготовити заповіт та розписати прощальні листи до знайомих.

Тоді вже їхати як у дим, довідавшись заздалегідь, чи нема в тих сторонах масових арештувань.

Ґалактіон Чіпка.

НОВИНКИ.

— **Конфіската**. Вчорашне число нашого часопису сконфісковано за три місця вступної статті „Громадянство і вчительство" і два місця статті „Архиерейський глум".

— **Затяжний процес** проти Коригабера, Єгера та тов., обвинувачених у справі Штайгера за підкуп, кривоприсягу та перешкоджування слідства, процес, який мав відбутись 8-го ц. м., знову не відбудеться. Оборонці обвинувачених внесли до карного суду у Львові два внески з мотивами, чому треба делеґувати якийсь позальвівський суд для ведення розправи. Радна палата окружного львівського суду передасть ці внески на рішення Найвисшого суду у Варшаві. По всій імовірности — процес відкладуть. Одною з головних причин відкладення процесу буде здається повне припинення справи Штайгера і Коригабера та тов., у звязку з ново-підписаною польсько-жидівською угодою.

— **Пашпортові обмеження**. З Варшави прийшов новий розпорядок, щоби на звижкових пашпортах для осіб, що ідуть з науковою метою за кордон, означувати точно речинець їх важности, а це як до цього часу на 6 місяців. Свідоцтва незаможности можуть одержати тільки ті, які не мають річно більш як 3600 зол. доходу. Державні урядовці, яких місячна плата не перевисшає 300 зол. можуть одержувати такі свідоцтва від своєї зверхньої влади.

Ucrainica. У ч. 181. „Prager Presse" з дня 3-го ц. м. у відділі „Slavische Rundschau" містить інформації під буквами Д. К. про культурний рух на Україні, з репродукцією графіки Омельченка („Бандурист"), а саме про видання книжок з царини мистецтва В. Січинського та В. Пешанського „Націон. Музеєм" у Львові; про літературну громаду „Плуг" у Харкові; етнографічні курси в Києві; про перший український археольоґічний конґрес, що збирається у серпні в Києві і про 100 роковини історичного музею в Одесі.

— **Графський промисел**. У Львові арештовано польського гр. Зиґмунта Рачинського, який є міжнародним ошуканцем і який встиг на протязі кількох днів добути з одного львівського банку та одного варшавського гроші на неіснуюче конто; ще й крім цього звів жінку якогось наївного дідича на провінції, який передав її йому в опіку, щоби відвезти її до санаторії. Графа з цею дамою найшли в одній з першорядних гостинниць, де були записані як муж та жінка.

— **Галицькі сенсації**. „Газета Поранна" присвячує сторінку друку історії якогось невідомого анархіста, що продерся через румунський кордон і у селі Кровинка, під Теребовлею, приневолив револьвером тамошнього пароха Колпака, щоби вислухав його сповіди. Висповідавшись та запричащавшись, анархіст продовжував свою сповідь, уже приватно в хаті пароха, де показував прострілену, закріваавлену ногу і оповідав свій ріжноманітний життєпис: про участь у терористичних заговорах проти царів, про утечу до Швайцарії і університет у Льозанні, про участь у бандитських нападах у Румунії і т. и. Тепер він утікав перед румунською поліцією, що переловила його товаришів і хотів дістатись до Швайцарії. На цю подорож позичив собі від свого зворушеного та залякалого сповідника 20 зол., одержав ще на дорогу хліб з м'ясом, а відходячи вкрав необхідну для мандрівки пішки... парасолю. Поліція шукає за таємним анархістом, який може таким робом сповідатись у своїй мандрівці дуже довго, з необхідности.

— **Заміець у кіно — в театрі**, працює львівський жидівський актор Айхгорн, який скочив учора з вікна 2-го поверха на вулицю, щоби... вмерти. Двох мущин, що йшло саме вулицею, побачивши цей нездоровий намір, підставили руки і вхопили його цілого та здорового. Видно, що цей актор має більше щастя в акробатиці, ніж у коханні, яке піддало йому думку самогубства.

— **З великоміських трагедій**. Дівчина легкого життя, Герміньска, пробила себе вчора у присутности свого любка Сусика, ножиком, купленим спеціяльно на це за 60 сот. З огляду на те, що ножика цього поліція не може найти, а сусіди бачили, як Герміньска пробивала себе — виринає проблема: чи самогубство чи вбивство?

— **До відома кандидатам духовного стану**. Кандидати духовного стану, що наміряють вступити до Духовного Семинара у Львові, мають внести подання на адресу Високопреосвященого Митрополичого Ординаріяту у Львові найдальше до кінця липня 1925. До подання належить долучити: 1) метрику хрещення, 2) свідоцтво зрілости, 3) свідоцтво польського горожанства, виставлене від дотичного староства, 4) опис життя з точним поданням місця пробування і заняття в останньому році, 5) заяву родичів згл. опікунів, що зобовязуються платити таксу за удержання і науку в висоті назначеній Ректоратом. Поодинокі кандидати мають відтак особисто явитись в дні назначенім Ректоратом Духовного Семинара. — **Від Ректорату гр. кат. Духовного Семинара у Львові.** 11 2—2

☦ Посмертні згадки.

Лев Борис, син Василя і Галини Бачинських, помер дня 26. червня в 4 весні життя. В. И. П. 1—1

КОНКУРС

Виділ Музичного Тов-а ім. М. Лисенка у Львові розписує отсим на р. шк. 1925/6 конкурс на вакуючі посади учительські, а іменно: а) учителя (-ки) фортепяну для філіяльних шкіл в Стрию і Дрогобичі, б) учителів (-ок) скрипки у Музичних Інститутах у Львові, Перемишлі, Станиславові, Дрогобичі, Стрию (евентуально одного спільного учителя для Дрогобича і Стрия з осідком в Стрию), в) учителя (-льок) сольоспіву в Муз. Інст. у Львові, Дрогобичі, Стрию. — Подання — із відповідними документами і поданням адреси петентів — належить вносити до Виділу Головного Товариства у Львові (Шашкевича 5) найдальше до 1. серпня 1925. р. 16 1—3

ОПОВІСТКИ.

Український хор Д. Котка:
у вівторок 7.VII. м. Любачів.
у середу 8.VII. м. Любачів.
у четвер 9.VII. м. Чеснів. 2150 14-?
у пятницю 10.VII. м. Рава руська.

„Союз Українок" у Львові устроює один місячний вакаційний курс крою і шиття для учительок. Курс починається 15. липня. Науку буде уділювати п. Ст. Монцібович. Оплата за науку виносить 20—25 зол. Учасниці мусять подбати самі про приміщення для себе. Зголошуватися належить у п. Ст. Монцібович, Львів, Хмельовского 15. 8 2—2

Дрібні оголошення.

СТАРШИЙ концiпієнт шукає заняття Д-р Макух, Помоpяни. 1—2

КОНЦІПІЄНТ заступить адвоката на час вакацій. Ласкаві зголошення до Адмін. „Діла" під „Д-р прав". 1—1

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

ОСТОРОГА!

Щораз частійше лучається, що калік від уродження або нещасливого випадку удаються за поміччю як інваліди УГА до українських лікарів, по українських домах й інституціях.

Звертаємо увагу нашому громадянству, що інваліди УГА одержують протези від нашого товариства, та що до збірок на протезу ми жадного інваліда не уповажнили.

Спеціяльно інвалід Павло Станичий зі Запитова одержує сталу місячну ренту від 2 і пів літ, ц. є. від часу, як опустив Дім інвалідів. — За сцени викликані ним в українських інституціях не можемо відповідати. За авантури в Домі інвалідів канцелярії товариства здержано йому виплату ренти на місяць. Приватним особам й інституціям лишаємо вільну руку супроти нього. — **Управа УКТОНІ.** 17 1—1

Звичайні Загальні Збори

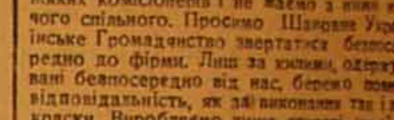
членів Товариства Задаткового в Глинянах, кооперативи з обмеженою порукою, відбудуться дня 14. липня 1925 року о год. 6-ій вечером у власній домівці зі слідуючим порядком дневним:

1) Відкриття Зборів, 2) Звіт Управи з діяльности і рахунків за рік 1924, 3) Звіт Надзірної Ради і внесок на розділ чистого зиску, на уділення абсолюторії за 1924 рік і на затвердження білянсу золотового отворення на 1. січня 1925 року, 4) Звіт Управи з орґанізації промислу молочарського, 5) Вибір Управи і евентуальний доповнюючий вибір членів Надзірної Ради, 6) Внески і запити. О скільки на вище згадані Збори не явиться в означенім часі приписана статутом скількість членів, то в годину пізнійше відбудуться другі загальні збори в тім самім льокалю і з тим самим порядком дневним нарад і рішення тих других загальних зборів будуть важні без огляду на скількість присутних на зборах членів.

Глиняни дня 3. липня 1925.
20 1—1 **Надзірна Рада.**

Ширіть наш часопис!

Ширіть наш часопис!

Перестoрога.

По цілому краю їздять торговці Косова і продають килими в імени нашої фірми. Отсим заявляємо, що в Косові є багато килимарень, які продукують килими найнизшої якости, а виставлять нашу фірму, яко рекламу. Ми, Спілка „Гуцульське Мистецтво" не висилаємо ніяких комісіонерів і не маємо з ними нічого спільного. Просимо Шановне Українське Громадянство звертатися безпосередно до фірми. Лиш за килими, одержані безпосередно від нас, беремо повну відповідальність, як за виконання так і за краски. Виробляємо лише стилеві українські килими. 2250 2—4

„Гуцульське Мистецтво"
Сп. з обм. пор. в Косові (б. Коломиї).

ДВІ БІБЛІОТЕКИ НА ПРОДАЖ!

6 тисяч томів у ріжних мовах, найбільше в українській. Вичерпані книги й журнали, наддніпрянські видання з рр. 1914—1921. Писані катальоги за кавцією. На дописи й запити відповідає негайно за надісланням марок на 50 сот. **Антін Каратницький**, 2255 **Коломия, Ягайлонська 48.** 3—3